

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 632/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou firmou TROKAN & URBANČOKOVÁ v. o. s., Dom Pavla, Ľ. Štúra 5, Trenčianske Teplice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Juraj Trokan, vo veci namietaného porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. KRP-52/OVK-TN-2009, postupom Krajskej prokuratúry v Trenčíne vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Kv 37/09, postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 185/2011 a jeho rozsudkom z 2. marca 2015 a postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 23 To 89/2015 a jeho rozsudkom z 29. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru Trenčín (ďalej len „vyšetrovateľ“) v konaní vedenom pod sp. zn. KRP-52/OVK-TN-2009, postupom Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „prokurátor“) vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Kv 37/09, postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 185/2011 a jeho rozsudkom z 2. marca 2015 a postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 To 89/2015 a jeho rozsudkom z 29. februára 2016. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 4. septembra 2017.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 185/2011 z 2. marca 2015 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 23 To 89/2015 z 29. februára 2016 bol sťažovateľ odsúdený za trestný čin podľa § 233 ods. 3 v spojení s § 41 ods. 2 Trestného zákona a iné trestné činy na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov so zaradením pre výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Bol mu uložený aj ochranný dohľad na dobu jedného roka.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 89/2016 z 20. apríla 2017 bolo dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 23 To 89/2015 z 29. februára 2016 odmietnuté.

Týmto rozhodnutiam všeobecných súdov predchádzalo trestné stíhanie sťažovateľa, ktoré sa začalo uznesením vyšetrovateľa o vznesení obvinenia z 30. marca 2010 pre trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona a za iné trestné činy spoločne s ďalšími ôsmimi osobami v súvislosti s krádežami motorových vozidiel. Sťažovateľ bol 14. apríla 2010 vzatý do väzby. Obžalobu na sťažovateľa podal prokurátor až 27. decembra 2011. Podľa obžaloby sa mal dopustiť zločinu krádeže podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 3 Trestného zákona a zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 3 Trestného zákona.

Hlavné pojednávanie vo veci sa konalo až v roku 2014, teda dva roky po podaní obžaloby. K vyneseniu rozsudku došlo až 2. marca 2015, teda viac ako tri roky po podaní obžaloby.

Sťažovateľ napadol rozsudok okresného súdu odvolaním, pričom odsudzujúci rozsudok krajského súdu bol vynesene až 29. februára 2016, teda opäť takmer rok po vynesení rozsudku okresného súdu.

Okrem prietáhov v konaní tak orgány prípravného konania, ako aj súdy podľa sťažovateľa ignorovali všetky jeho návrhy na doplnenie dokazovania, ako aj na preverenie dôkazov. Sťažovateľ je toho názoru, že celé trestné stíhanie voči nemu, ako aj jeho odsúdenie bolo založené na výpovedi jediného svedka [REDACTED] (ďalej len „T [REDACTED]“), ktorý bol 9. septembra 2009 zadržaný pri pokuse odcudziť motorové vozidlo. Tisovský uviedol, že trestnú činnosť spáchal s ďalšou osobou, a to s [REDACTED] (ďalej len „G [REDACTED]“), a preto boli obaja obvinení z krádeží motorových vozidiel.

Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že sa spoločne s ostatnými obvinenými od začiatku domáhal, aby tvrdenia T [REDACTED] ako jediného svedka boli podrobené analýze a jeho schopnosť pamätať si a vypovedať bola podrobená skúmaniu. Navyše, T [REDACTED] začal sťažovateľa obviňovať až pol roka po jeho zadržaní a na základe jeho údajnej „fenomenálnej“ pamäti obvinil 9 ľudí zo 64 čiastkových skutkov krádeže. Za to bola jeho vec v prípravnom konaní vylúčená na samostatné konanie a T [REDACTED] sa stal spolupracujúcim svedkom, pričom v jeho trestnom stíhaní sa nepokračovalo napriek priznaniu, že sa všetkých čiastkových skutkov zúčastnil. Už pri výsluchu T [REDACTED] v prípravnom konaní obhajoba namietala, že sa snaží vypovedať podľa poznámok k jednotlivým čiastkovým skutkom, a žiadala, aby vypovedal spontánne podľa svojej pamäti. Podľa sťažovateľa v konaní pred súdom T [REDACTED] nebol schopný svoje tvrdenia týkajúce sa žalovaných skutkov zopakovať.

Na základe návrhov obhajoby okresný súd 12. júna 2014 rozhodol neprávoplatným uznesením poveriť znalca psychiatra vypracovaním znaleckého posudku T [REDACTED], avšak sťažovateľ namieta, že toto uznesenie bolo na základe zákroku prokurátora zrušené.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľ 5. novembra 2014 prostredníctvom svojho obhajcu požiadal okresný súd o pribratie znalca z odboru forenznej psychológie vo vzťahu k T [REDACTED] s tým, aby znalec posúdil jeho osobnosť z hľadiska determinujúcich

skutočností. Navrhol posúdiť a psychologicky zhodnotiť vierohodnosť výpovedí T [REDACTED] v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní a vykonať psychologickú analýzu motivačných alternatív jeho trestnej činnosti a neskoršej výpovede ako svedka. Sťažovateľ namieta, že ani tento jeho návrh nebol akceptovaný.

Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní a okresný súd konali vo veci jednostranne, v rozpore s Trestným poriadkom, a zhromaždili iba dôkazy svedčiace proti sťažovateľovi, pričom zároveň ignorovali jeho návrhy a tvrdenia.

Osobitne sa to podľa názoru sťažovateľa prejavilo aj v odôvodnení rozsudku, keď došlo k zámene tvrdenia svedkov v jeho prospech s tým, že ide o svedkov, ktorí boli údajne spoluobvinenými, čo je v rozpore so skutočnosťou. Táto námietka bola uplatnená v odvolaní, avšak podľa sťažovateľa krajský súd sa s ňou nevysporiadal.

Sťažovateľ poukazuje tiež na to, že v prípravnom konaní podal sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa, ktorým bola neoprávnená firma poverená zisťovaním hodnoty odcudzených automobilov. Túto námietku všeobecné súdy aj akceptovali, v dôsledku čoho bola hodnota odcudzených vozidiel z rozsudkov vypustená. To bolo dôvodom, pre ktorý sťažovateľ nebol uznaný vinným zo spôsobenia škody, ale bol odsúdený iba ako člen organizovanej skupiny, čo však podľa neho nebolo preukázané, pretože sa všeobecné súdy opierali iba o tvrdenia T [REDACTED].

Napokon najvyšší súd uznesením z 20. apríla 2017 doručeným obhajcovi sťažovateľa 11. júla 2017 dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, z čoho vyplýva, že sťažovateľ vyčerpal všetky právne možnosti nápravy jeho krivdy.

S poukazom na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby *„Ústavný súd Slovenskej republiky na základe tejto mojej sťažnosti po prejednaní sťažnosti rozhodol v mojej veci nálezom, tak že konštatuje porušenie môjho základného práva podľa § 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nezákonným postupom a rozhodnutiami orgánov prípravného konania a súdov a sťažnosťou napadnuté rozhodnutia súdov zruší prikáže vec prvostupňovému súdu na nové konania.*

Zároveň žiadam, aby mi bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 312,34 €, za dva práve úkony – prevzatie veci a podanie ústavnej sťažnosti á 147,33 € + 2 x 8,84 € paušál. “.

II.

3. Z rozsudku krajského súdu sp. zn. 23 To 89/2015 z 29. februára 2016 vyplýva, že sťažovateľ bol uznaný vinným podľa § 233 ods. 3 Trestného zákona v spojení s § 41 ods. 1 a § 38 ods. 2 Trestného zákona k trestu odňatia slobody na 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa názoru krajského súdu podstatná časť odvolaní obžalovaných vytýkala okresnému súdu, že výrok o vine oprel o výpovede T [REDACTED], ktorý sám bol spolupáchateľom obžalovaných. V odvolaniach sa predkladala téza o tomto jedinom priamom dôkaze, ktorý bol spochybňovaný ako nezákonný, rozporný a nevierohodný. S takýmto hodnotením výpovede (spočiatku obvineného, neskôr svedka) T [REDACTED] sa krajský súd nestotožnil. Predovšetkým nie je možné prisvedčiť obhajobným tvrdeniam o tom, že jediný priamy dôkaz usvedčujúci obžalovaných je výpoveď T [REDACTED]. Jeho usvedčujúcim výpovediam predchádzalo zadržanie G [REDACTED] a T [REDACTED] priamo na mieste činu 8. septembra 2009 v [REDACTED], keď si prišli „preparkovať“ už predtým odcudzené vozidlo Škoda Octavia z [REDACTED]. Pred zadržaním sa obaja dali na útek. Veci, ktoré boli nájdené vo vozidle riadenom G [REDACTED] tesne pred zadržaním, jednoznačne svedčia o tom, že užívatelia vozidla môžu byť páchatelmi celého radu krádeží áut, resp. pokusov krádeží, o ktorých už mala polícia vedomosť. Vo vozidle boli zaistené „lámaky“, skrutkovače, rušičky, riadiace jednotky, mobily, rukavice, množstvo sáčkov čierneho korenia, dokonca aj odcudzená prevodovka z auta. Zo znaleckého dokazovania pritom vyplynulo, že „lámak“ bol predtým použitý na poškodenie valca cylindrickej vložky osobného motorového vozidla Škoda Octavia, o krádež ktorého sa pokúsili G [REDACTED] a T [REDACTED]. Vychádzajúc z tejto nezvratnej skutkovej okolnosti a usvedčujúcich aj priamych dôkazov zaistených práve pri čine vychádzal okresný súd správne aj pri hodnotení ďalších dôkazov, ale najmä výpovedí T [REDACTED] urobených v postavení podozrivého, obvineného a svedka. Všetky tieto jeho výpovede hodnotil aj s prihliadnutím na jeho procesné postavenie v prebiehajúcom trestnom konaní, v ktorom T [REDACTED] vystupoval na hlavnom pojednávaní ako svedok. Je potrebné uviesť, že T [REDACTED]

vo všetkých žalovaných prípadoch vždy vypovedal aj o svojej osobnej účasti na trestnej činnosti krádeží áut. Spolu s G [REDACTED] bol obvinený v 23 prípadoch. Dňa 5. marca 2010 bola trestná vec T [REDACTED] vylúčená na samostatné konanie z dôvodu konania o vine a treste. Následne 19. apríla 2013 bolo jeho trestné stíhanie ako „spolupracujúceho“ obvineného prerušené. Krajský súd nezistil také okolnosti, pre ktoré by výpoveď T [REDACTED] bola nevierohodná, a to práve v súvislosti s jeho snahou dosiahnuť „spoluprácou“ s orgánmi činnými v trestnom konaní miernejší postih. Okrem zadržania na mieste činu svedčilo pre vierohodnosť výpovedí T [REDACTED] aj to, že svoje tvrdenia dokumentoval konkrétnymi vecnými dôkazmi. Uviedol druhy áut, spôsob a miesta odcudzenia a dokonca ukázal aj niektoré autá, o ktorých polícia ani nemala vedomosť, že boli pripravené k odcudzeniu. V troch prípadoch predložil aj veci nepochybne pochádzajúce z odcudzených áut (navigáciu, prepisovacie pero a prívesok Fiat). Je pritom celkom logické, že T [REDACTED] v prvých výpovediach hovoril len o sebe a o G [REDACTED], pretože oni dvaja boli zadržaní spolu na mieste činu. Rozpory týkajúce sa niektorých detailov sú pritom vzhľadom na početnosť skutkov a časové odstupy logické, pričom práve, ak by T [REDACTED] podrobne vedel vypovedať bez písomných poznámok, mohla by to obhajoba považovať za podozrivé – naučené od polície. T [REDACTED] pracoval na kontrole originality áut, preto je logické, že autám rozumel, o čom svedčí aj spôsob jeho vyjadrovania k jednotlivým vozidlám líšiacim sa napríklad len obsahom motora alebo druhom používaného paliva. Keď T [REDACTED] dosvedčil spolupáchateľstvo sťažovateľa, prvou reakciou sťažovateľa na vznesené obvinenie bolo odmietnutie vypovedať. Je to síce právo obvineného, súčasne si však musí uvedomiť, že pri posudzovaní vierohodnosti jeho neskoršej obrany bude súd vychádzať aj z tejto okolnosti. Súd má povinnosť pri posudzovaní vierohodnosti obhajoby obvinených v rámci ich výpovedí prihliadnuť na to, že vypovedali až potom, čo sa mali možnosť oboznámiť s dovtedy zadováženými usvedčujúcimi dôkazmi.

III.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

6. Sťažnosť v časti namietaného porušenia práva na konanie v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom vyšetrovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. KRP-52/OVK-TN-2009, prokurátora v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kv 37/09, okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 185/2011 a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 To 89/2015 treba považovať za oneskorenú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

V prípade namietaného porušenia základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov, resp. práva na konanie v primeranej lehote (čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) zákonnú dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu treba počítať od ukončenia konania na tom-ktorom fóre, resp. inštancii.

Z tvrdení sťažovateľa a predložených listinných dôkazov vyplýva, že prokurátor podal naňho obžalobu 27. decembra 2012. Preto možno konštatovať, že k uvedenému dňu

prípravné konanie vedené vyšetrovateľom, ako aj aktivity prokurátora spojené s podaním obžaloby už boli ukončené. Rozsudok okresného súdu bol vyhlásený 2. marca 2015, rozsudok krajského súdu bol vyhlásený 29. februára 2016, pričom obhajcovi sťažovateľa bol doručený 25. apríla 2016.

Pokiaľ i napriek tomu bola sťažnosť odovzdaná na poštovú prepravu až 4. septembra 2017, stalo sa tak dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty.

7. Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s procesnými právami sťažovateľa smeruje proti postupu vyšetrovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. KRP-52/OVK-TN-2009, prokurátora vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Kv 37/09 a okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 185/2011 a jeho rozsudku z 2. marca 2015, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Nesprávnosť postupov vyšetrovateľa a prokurátora v rámci prípravného konania, ako aj nesprávnosť postupu okresného súdu a jeho rozsudku mohol sťažovateľ namietat' v rámci odvolania proti rozsudku okresného súdu. Preto právomoc poskytnúť ochranu označenému právu sťažovateľa mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež dodať, že sťažovateľ právo podať odvolanie proti rozsudku okresného súdu aj využil.

8. Zvyšnú časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia

označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

8.1 Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

8.2 Podľa názoru ústavného súdu argumentácia krajského súdu v spojení s argumentáciou okresného súdu sa javí v danej veci ako dostatočná a presvedčivá. Nenesie známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sťažovateľ má na vec odlišný názor, sama osebe neznamená porušenie jeho označeného práva podľa dohovoru.

8.3 Jadrom námietok sťažovateľa je tvrdenie o nevierohodnosti Tisovského, ktorého výpovede mali byť jediným dôkazom usvedčujúcim sťažovateľa. S tým úzko súvisia aj ďalšie jeho námietky vytykajúce nevykonanie obhajobou navrhovaných dôkazov umožňujúcich posúdiť vierohodnosť výpovedí T [REDACTED].

8.4 Podľa názoru ústavného súdu krajský súd vo svojom rozsudku vyčerpávajúcim a veľmi konkrétnym spôsobom reagoval na obhajobné námietky sťažovateľa, ako aj obdobné námietky ďalších obžalovaných. Treba zdôrazniť, že sťažovateľ v podanej sťažnosti s konkrétnymi argumentmi krajského súdu v podstate konkrétne nepolemizuje

a ani sa nepokúša správnosť, resp. dôvodnosť argumentov vyvrátiť či aspoň oslabiť. V skutočnosti iba opakuje obhajobnú argumentáciu, ktorú už predtým uplatnil, a to bez reflektovania záverov krajského súdu. Vzhľadom na tieto skutočnosti treba jeho sťažnosť v tejto časti považovať za zjavne neopodstatnenú.

9. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2017